

Cái Gã Chuyên Viết H Văn

Contents

Cái Gã Chuyên Viết H Văn	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	4
6. Chương 6	5
7. Chương 7	6
8. Chương 8	6

Cái Gã Chuyên Viết H Văn

Giới thiệu

Thể loại: Đoạn văn, hiện đại, ngôn ngữ, HEEdit: Cô Nường LăngVi tò mò giới tính thật của tác giả viết đoạn văn mà

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-ga-chuyen-viet-h-van>

1. Chương 1

Nhà Hoàng Khải ở tầng 16, tầng trên có một kẻ cực đáng ghét. Chẳng hiểu gã ta làm gì mà cứ nhè lúc đêm hôm khuya khoắt âm thầm loạn trên đầu người khác. Thật bất lịch sự.

Vì Hoàng Khải cũng mới chuyển tới đây chưa lâu, các cụ có câu “bán anh em xa, mua láng giềng gần” cho nên cậu vẫn cố gắng nhẫn nhịn. Cậu nhịn nhiều lắm đó.

Vốn Hoàng Khải là một viên chức nho nhỏ, thời gian hạnh phúc nhất trong ngày là lúc tan sở được trở về tổ ấm be bé và cắm mặt vào máy tính. Hơn nữa, cậu là gay, cho nên mấy trang web thường log in vẫn là kho hình trai đẹp, rảnh rảnh cũng hay đọc dăm ba đam mê siêu siêu ngắn của các hủ nữ (post đầy trên các web), có nhiều truyện dễ thương, kute lắm.

Tỷ như hôm nay cậu thấy một truyện siêu ngắn:

“Họa sĩ tay cầm bút, vung vẩy chỉ đạo người mẫu thân hình cao lớn trước mặt:

– Tay hướng về phía trước! Chân dang ra, hai chân cách xa nhau ra! Kẹp chặt! Thả lỏng....!ôi chào ôi, ôi chào ôiiiiiii! Anh lột áo tôi làm cái gì?

– TMD, tôi sẽ dạy cho cậu biết cái gì gọi là: hai chân cách xa nhau, kẹp chặt, lại thả lỏng!!!! ”

« Sắc... », Hoàng Khải cười văng nước miếng lên màn hình, trong đầu tự động bổ sung hoàn tất hình ảnh: Họa sĩ bị đè xuống sàn, chu vi hai thước xung quanh bút lông, bột màu vương tứ tán, người mẫu chậm rãi....

« Khụ khụ... », nghĩ tới đây cậu đỏ mặt ho khan hai tiếng, nhìn kỹ lại tên tác giả: Lữ Đào... tên thật á? Không thể nào! Sao lại có cô gái nào mang cái tên đầy nam tính như thế này nhỉ?

Tò mò, nghi ngờ cậu lần tìm đến blog cá nhân của tác giả. Ava không có nhưng mà phần thông tin ghi rõ ràng: Giới tính – Nam.

Hoàng Khải ấn tượng sâu sắc với câu truyện lại thêm tò mò thân thể cho nên mới gửi pm tới anh/cô ta:

– Siêu đoạn văn mới của bạn rất hay. Bạn là nam sao?

Rất nhanh sau đó cậu nhận được hồi âm:

– Cảm ơn, ừ, là nam!

2. Chương 2

Hả, con trai, con trai mà viết đam mỹ? Tự nhiên Hoàng Khải cảm thấy thực hứng thú, quan tâm.

– Thật thế? Bạn là gay?

– Không phải.

Nhìn reply, Hoàng Khải hơi thất vọng một tẹo:

– Không phải? vậy bạn viết Boyloves để làm gì?

– Tôi là tác giả chuyên viết hoàng sắc (Hoàng sắc: truyện H, kiểu như Mê Dương tử tử ý, nhưng mờ tít chưa nghĩ ra tên tương xứng của nó ở Tiếng Việt, không lẽ bảo truyện 3x thì... tục quá, mà có vẻ không đúng lắm).

« Sắc... », Hoàng Khải một lần nữa sắc nước miếng.

– Vậy bạn viết truyện theo nội dung gì?

– Cái gì cũng có?

– Gửi cho tôi xem đi.

Lúc đầu chat đến giờ anh chàng kia đều rep lại rất nhanh, đến đây không hiểu sao nửa ngày chẳng thấy đáp lời, không lẽ anh ta giận... Hoàng Khải ngại thẳm, có lẽ yêu cầu vừa rồi của mình hơi quá đáng.

Bình, bình, bình....

Lại nữa, lại nữa rồi! Lại cái kẻ khốn lều trên! Gã là con lai khổng lồ chân to bằng cái đầu hay sao mà đi lại rầm rầm thế hả? >.

Bịch bịch bịch...

đừng có mà ép người quá đáng nhé... Trời ơi... Vào cái lúc Hoàng Khải nghĩ sự kiên nhẫn của mình đã bị thử thách tới cực điểm thì Lữ Đào reply:

– Bạn muốn xem truyện nào? Tôi nhắn cho bạn nhé?

– Không có link online sao?

– Tôi viết gửi báo in, mấy hôm trước máy tính bị virus nên bản lưu mất sạch.

– Ôi, thôi... bỏ đi, không cần.

Nói đùa à, một pm tối đa 140 ký tự, anh tính nhắn đến khi nào, sáng mai chắc?

– Bạn tiếp tục sáng tác nhé, tôi ngủ đây. Nhớ ngủ sớm một chút!

– Sao ngủ sớm vậy?

– ừ, sớm! Vì tên hàng xóm tầng trên của tôi cứ nửa đêm lại làm cái trò quái đản gì đó, ầm ầm khiến không ai ngủ nổi!

– Ha ha, vậy bạn ngủ đi. G9.

– G9.

Chuyện tiếp theo, Hoàng Khải ngủ tít, ngủ mê mải, ngủ say sưa, ngủ đặc biệt ngon giấc... Suốt cả đêm không nghe thấy một tạp âm nào vang lên.

3. Chương 3

Ngày hôm sau, đúng giờ Hoàng Khải khóa cửa, chờ thang máy.

Vừa lúc thang máy từ tầng trên đi xuống. Cậu bước vào thang máy, một người con trai cao to lại còn đẹp mĩ mãn đứng ở bên trong từ trước, trên tay cầm cặp đựng giấy tờ gì đó.

– Đi làm à? – Có lẽ nghĩ bầu không khí hơi gượng gạo nên người kia mở miệng hỏi trước.

– Đúng thế, anh thì sao?

– Gửi bản thảo.

– A... là tác gia?

– Ừ... có thể...

Anh ta mới nói được nửa câu thì thang máy đã tới sảnh, Hoàng Khải chỉ kịp quay sang vẫy tay với mĩ nam một cái rồi vội vã bước ra.

Ai chà, sáng sớm đã đụng văn nhân a, cũng là tác giả như Lữ Đào? – Cậu vừa đi vừa nghĩ – Không biết Lữ Đào thế nào? Có cao to đẹp trai như cái anh chàng vừa rồi không? Anh ta thật đúng là phù hợp với khẩu vị của mình đó, chẹp chẹp?

Hoàng Khải liếm liếm cặp môi khô ran, hòa vào dòng xe cộ đông đúc. Một buổi sáng đẹp trời.

Hết giờ làm, cậu giống như ngựa phi nước đại, gấp gáp chạy về nhà bật máy tính, login. Quả nhiên, hôm nay Lữ Đào có truyện mới, linh tính cậu thật đúng mà.

“Anh theo sát cậu ấy mà bước vào thang máy chặt kín

– Chào buổi sáng.

– Ngày mới vui vẻ, a, nghe nói anh muốn kết hôn?

– Đúng vậy, làm sao không?

– Thật phù hợp, tôi cũng sắp kết hôn!

– Thật a?

Hai người nhìn nhau cười, song song hai cánh tay phải giơ lên, trên tay mỗi người có một chiếc nhẫn giống nhau như đúc”

Hoàng Khải cười mỉm, vội vàng bình luận phía dưới:

– Ai chà, sao lại mơ hồ thế?

Lữ Đào nhanh chóng hồi đáp: – Mơ hồ cũng có thú vị riêng.

– Ôi chao, được rồi, vậy truyện của bạn thường đăng trên tạp chí nào? Hôm nao tôi đi xem.

– Tân Nam Nữ.

– A, biết rồi.

Hoàng Khải thầm nghĩ một hôm nào đó sẽ mua một cuốn đọc.

4. Chương 4

Mua loại tạp chí này thật ảnh hưởng đến hình tượng ngoan hiền của cậu. Bởi vì thế tan tằm Hoàng Khải hóa trang chẳng khác tên trộm, nào là mang kính đen to tổ chẳng trên mặt, nào là áo bành tô rộng lại còn dựng kín cổ và đột nhiên xuất hiện trước chủ sạp sách báo.

- Ông chủ – cậu hạ giọng kêu thầm.
- A – chủ sạp báo bị dọa đến cả người run bần bật – anh, anh cần tìm gì.
- Tân. Nam. Nữ... có không? – Hoàng Khải vẫn đảo mắt lia lịa nhìn xung quanh, chẳng khác đạo tặc.
- Có, có đây... của anh.
- Không cần trả lại – Cậu rộng lượng bỏ xuống sạp tờ mười đồng, sau đó chạy bay chạy biến.

Chỉ khổ ông chủ sạp báo khóc không ra nước mắt, lẩm bẩm một mình trong đau đớn:

- Giá một quyển mười hai đồng mà, tên khốn xấu xa ác độc.

Phải đến khi đi vào sảnh chính tòa nhà Hoàng Khải mới có thể bình tĩnh lại. Cẩn thận tháo kính, chỉnh lại áo rồi lôi cuốn tạp chí xuống.

- A....

Hừ, lại có người mắt để trên đầu đâm sâu vào cậu, xui xẻo, xui xẻo quá. Hoàng Khải tròn mắt ngược nhìn lên, người cậu vừa đập vào, hóa ra lại chính là anh chàng hôm trước gặp trong thang máy. Có thể nào:(

Anh ta nhìn cuốn tạp chí trên tay cậu, cười bí hiểm.

Mặt cậu thiếu chút nữa cháy bùng bùng, không nói câu nào mà vất chân lên cổ chạy mất. Xong, xong, xong... xong đời cậu rồi.

Nụ cười của người ta là có ý gì đây? Lẽ nào anh ấy biết tạp chí này là tạp chí... Ba trăm? ôi mẹ ơi, như thế thanh danh của Hoàng Khải cậu đây có phải tan nát rồi không? Chẳng phải anh ấy sẽ nghĩ cậu đây: có tâm lý bất thường, tình dục bất mãn, ngay thanh thiên bạch nhật dám ngồi đọc tạp chí xxx ư?

Về tới nhà cậu lăn ra giường than thở vật vờ. Một hồi lâu phiền muộn vẫn chưa tan bèn chán nản đứng dậy bật máy tính. Lữ Đào hôm nay lại có truyện mới.

“Thằng bé chui vào góc xép đọc tạp chí dành riêng cho nam giới, đang say sưa thì anh trai đột nhiên xông vào khiến nó trở tay không kịp.

- Bé tí nứt mắt đã đọc loại sách báo này?
- Anh, em sai rồi. Xin anh đừng nói cho mẹ, anh muốn gì em cũng đồng ý.
- Thật không?
- Chính xác 100%

Anh nó đột nhiên ôm chầm lấy em trai:

- Chúng ta đem hình trên tạp chí diễn lại nhé”

5. Chương 5

Hoàng Khải lập tức pm lại:

- Lữ Đào! Là tại bạn, hoàn toàn tại bạn. Bây giờ thanh danh của tôi đều mất sạch.
- Có chuyện gì?
- Tôi mua cái tạp chí xấu xa đó rồi bị hàng xóm nhìn thấy.

- Bạn và người ta rất thân?
- Cũng không hẳn... nhưng mà ở cùng một tòa nhà... xấu hổ chết mất... Nhớ đâu anh ta nghĩ tôi là kẻ biến thái... – Hoàng Khải lập tức nhớ đến nụ cười huyền bí của người kia.
- Làm sao bạn lại quan tâm đến anh ta thế?
- Nói nghe như bạn đang ghen? – Cậu vừa gõ reply vừa cười tủm tỉm.
- Cứ coi là vậy đi – Mỗi một câu này thôi lại khiến Hoàng Khải cười đến bật thành tiếng, mắt tít thành hình trăng non.
- Bút danh bạn là gì? Tôi đi tìm truyện của bạn đọc.
- Lữ Đào.
- Lữ Đào? không phải tên thật của bạn đấy chứ?
- Tên thật.

Hoàng Khải ngây người một phút, người này cũng có lá gan lớn thật.

- Biết rồi, tôi đi đọc truyện của bạn đây. Bye.

Cậu tắt máy, chui vào chăn đọc tạp chí. Đúng là có tìm được một truyện do Lữ Đào viết, nội dung kể về hai người con trai sống cùng tòa nhà, người tầng trên người tầng dưới, sau đó là các thể loại JQ, các thể loại H... Vừa đọc mặt Hoàng Khải vừa đỏ rực, tim đập bum bum... mê mải thế nào tới tận 12h, tầng trên lại tuôn xuống một tràng bình bịch choang choang...

TMD... phá hoại cuộc sống người khác. Hoàng Khải bị tiếng ồn làm cho ngủ không được, lơ mơ lơ mơ nhắm mắt. Trong đầu chẳng hiểu sao hiện lên các tình tiết trong truyện Lữ Đào viết, mà diễn viên... diễn viên chính thế nào là chính là cậu và người con trai trong thang máy kia????

6. Chương 6

Hôm sau, cậu mang nguyên cặp mắt gấu mèo viền đen đậm đà đi làm. Tận tối giờ tan tầm mắt vẫn đỏ quạch và sưng húp, bộ dạng bơ phờ lết về nhà. Thật vất vả mới có thể chui vào thang máy, mắt thấy cửa thang sắp khép lại...

- Chờ một chút....

Có người đột nhiên chạy ào tới, vào rồi nhìn Hoàng Khải gật đầu một cái.

Hoàng Khải trừng to mắt, miệng nam mô bụng bồ dao găm mà tặng cho anh ta nụ cười xã giao. Lúc này trong thang máy chỉ có hai người, bầu không khí so với cái lần đụng nhau giữa sảnh hôm qua càng thêm gượng gạo.

Tuy nhiên đó là phần cậu nghĩ chứ anh ta lại thật tự nhiên, đưa tay bấm nút tầng 17 rồi quay sang hỏi cậu:

- Cậu ở phòng nào?
- ừm, 1607... – Hoàng Khải muốn cà lăm.
- vậy hả, tôi ở 1707.

Hóa ra là anh! Hóa ra là cái gã tối nào cũng bùm bùm bịch bịch! Cậu kìm nén không được cúi đầu nhìn chân anh ta, đôi bàn chân đi giày da đen, không có gì đặc biệt!

- Cậu đến rồi.
- A – Hoàng Khải giật mình, không kịp nghĩ, cứ như vậy lao ra khỏi thang máy.
- Phù.... – vừa đi vừa thở phù phù, tay quạt quạt lia lịa... sao cậu toàn mắt bình tĩnh như thế? Thật mất mặt?

7. Chương 7

Bịch bịch

Bịch bịch....

Cậu thực sự uất hận muốn chết cái gã phòng trên. Tại sao lúc ở thang máy lại không nói với gã: « về sau ở nhà phiền anh đi lại nhẹ nhàng một chút, có được không? » Tại sao lúc ấy không ném vào mặt gã câu ấy cơ chứ?

Cậu nhìn điện thoại, mẹ nó chứ, 12h đêm, cứ nghĩ về nhà ngủ thêm được một giấc bổ cứu lại giấc ngủ chập chờn tối qua. Ai biết lại bị cái tên bất lịch sự lầu trên phá quấy khiến cho ngủ không được!

Nhìn đồng hồ một lần nữa, rốt cuộc Hoàng Khải bò dậy, bật máy tính. Vừa log web đã thấy truyện mới của Lữ Đào.

“Hắn ta uống say quên trời quên đất, chủ quán đành phải gọi điện báo cho hàng xóm lầu trên của hắn tới đón. Hàng xóm vội vàng tới, vất vả dìu được hắn về tới tầng trệt tòa nhà.

– Tôi phải về anh yêu tôi cơ!!! – hắn lè nhè nói

Hàng xóm nhú mày: – Anh ta ở đâu? tôi đưa cậu đi.

Hắn đột nhiên nhào vào người hàng xóm: – Nhà anh yêu ở tầng trên nhà tôi”

Hoàng Khải cắn đầy miệng bánh kem, cmt phía dưới:

– Vẫn chưa ngủ?

– Buổi tối có chút cảm hứng bất ngờ.

– ừm...

– Bạn làm sao vẫn chưa ngủ?

– Vẫn cái tên khốn lầu trên phá phách!

– Ha Ha

– Cũng chính là người đụng phải tôi khi đang xem tạp chí đó....

– Không phải bạn cũng thích anh ta a?

– Bạn dựa vào đâu mà kết luận? – Hoàng Khải đột nhiên nhớ về giấc mộng nọ... cậu bị anh ta đặt dưới thân... Mie kiêu! Nếu như mộng đó mà là thật chẳng phải đúng như tiểu thuyết nọ của Lữ Đào sao?

– Nếu không để ý cần gì phải quan tâm nhiều vậy.

... Hay là thực... Hoàng Khải âu sầu suy nghĩ, phía tầng trên cũng bất ngờ an tĩnh lại, có phần hơi buồn ngủ cho nên cậu chào Lữ Đào rồi chui vào giường.

8. Chương 8

Việc này trôi qua cũng được một thời gian, có một ngày Hoàng Khải về nhà thì thấy anh hàng xóm tầng trên đang đứng bên ngoài nói chuyện với nhóm người chuyển đồ.

– Anh.... – Hoàng Khải do dự một lúc mới hỏi – Anh chuẩn bị chuyển nhà?

– Đúng vậy, bây giờ tôi đang xem xét những gì không cần thiết thì bán bớt đi.

– ... – Cậu không biết phải nói gì, nhìn thấy người ta có vẻ bận rộn nên cũng không níu lại chuyện trò hơn. Kỳ thực trong lòng cậu rất muốn hỏi anh ta: Anh tên gì? Chuyển đi đâu? Có ... gia đình chưa? ... Nếu chưa lập gia đình a... tôi đây có hợp hay không?

Nhưng mà, dám hỏi ư? Anh ta có phải gay đâu? Nói xong người ta lại chẳng nghĩ cậu thực đúng phùng biến thái... Chẳng thể nào giống như tiểu thuyết, chẳng thể dễ dàng tìm được người trong mộng, rồi đôi lứa xứng đôi, tràn ngập hạnh phúc... vân vân vũ vũ... những điều như thế chẳng thể xảy ra trong thực tế đâu.

Cứ vô có suy tư, vô có tủi thân, vô có buồn bã như vậy, Hoàng Khải về đến nhà.

Bật máy tính, lần này không vội tìm truyện mới của Lữ Đào để đọc mà cậu tự viết một dòng:

– Cậu là hàng xóm sống dưới tầng nhà người kia. Cậu vẫn thầm mến anh ấy, thầm mến lâu lắm... nhưng rồi cũng chỉ còn cách mở to mắt nhìn người ta chuyển đi.

Gõ tới đây tự dừng trái tim lỡ một nhịp, Hoàng Khải hựt hẫng, thần thờ không gõ tiếp.

Một lúc có một cmt, của Lữ Đào:

– Bạn chờ tôi, tôi sẽ!

Hoàng Khải reply, hỏi những lời này có ý gì? nhưng mà không thấy Lữ Đào hồi âm.

Reng!!!!!!!!!!!!!!

Chuông cửa reo vang, Hoàng Khải đứng lên mở cửa. Ngoài cửa là một người thanh niên, anh ta thở hổn hển:

– Thang máy không tới kịp, tôi phải chạy thang bộ.

– Có, có chuyện gì sao? – Hoàng Khải cố kìm nén ý muốn được ôm lấy người ta, lại không ngờ bị ‘tấn công’ trước. Chớp mắt, mở mắt đã bị ôm lấy mất rồi.

– Hoàng Khải

– Anh biết tên tôi.

– Tôi để ý em lâu, thật đã lâu.

– Anh... để ý... tôi? – Chứ không phải là cậu, là Hoàng Khải thầm mến người ta sao?

– Đúng vậy, vì thế tôi suy nghĩ cách để chuyển đến phòng đối diện nhà cậu...

– ... Anh....

– Cứ gọi Lữ Đào!!!

– ... – Ba giây đồng hồ trầm mặc đáng sợ... Hoàng Khải chợt thông suốt tất cả....

– Lữ Đào!!!! Anh... Xấu xa...! Anh... đồ...!!!! Ưm... dám trêu chọc tôi... ưm... buông tay....

END

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/cai-ga-chuyen-viet-h-van>